

Devriye Gezen Duygular

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 13 Aralık 2016

İkrarın müridi anlık bir yansıma ise gönülden düşen ve yaşın kırağı çaldığı anlamsız bir hezeyanın titrek coşkusu dillendiremediğim belki de gücümün yetmediği en naif tını yürekten yayılan ve her nasılsa bir Allah'ın kulunun üstüne alınmadığı.

Çok oldu buralardan geçeli yine de her yolum düştüğünde selam ve muhabbetle kucaklıyorum devranı ve müşfik yol arkadaşlarımı.

Nasıl bir hikmetse adlandıramadığım ve nasıl bir hezeyan ise yüreği ise boğan...

Çapulcu imgeler bile isyanda hele ki o rahvan dokunuşu iken mukadderat tarafınca yönlendirildiğimiz ve hangi çaputsa bir örnek istilas o münafık çırpınışlardan bir adım öteye gitmeye mecalin olmadığı.

Zaman ıssızlığın, gömülü olduğu hele ki tüm pervasız düş/üş/lerin tekerinde takılı en bilinmedik sağdıç kaderin.

Peyder pey tüketmekten ziyade tüketilmeye muktedir ve anlık bir hezeyan yine gömülü kalmak kadar da akla zarar: Ne toprağın altında ne de bulutların pürü pak zemininde.

Ayaklarım yere basmasa da ayaklarımın altından kaydığına vakıf olduğum kırmızı bir halı belki de düş bekçisi ahir zaman yolcularına bire bir hitap ettiğim yine de adlandıramadığım belki de anlamlandırılmadığım geçici bir geçit tüm istikrarsızlığımı yüklenmişken.

Sayısını ve adını bilmediğim yeri geldi mi kendime yabancı olduğum ve her nasılsa soluk bir izlekte biriktirdiğim zerrecikler hele ki o hegemonyasını yok sayamadığım ama her nasılsa boyunduruğuna girmekle yükümlü olduğum...

Sızıntı bir hezeyandan geriye kalan o dolduruşu belli ki harekete geçirdi tanımsız sıfatların peyda olduğu bir mecrada yine adsız sansız kim varsa bir o kadar muktedir zamana ve mekâna.

Çok oldu geçmeyeli o çıkmaz sokaktan yine de adını her andığımda belli belirsiz bir sızıdan öteye geçmiyor hissettiklerim. Zemin uygun olsa da illa ki bir terslikle keşişiyor yolum. Bir çıkarım yapmaktan ziyade ellerimle resmettiğim bir kare içinde bulduğumuz ve bir ucunda titrek bir yürek diğer ucu ise çoktan kopmuş.

İsi mi yoğun, varlığı mı kayıp?

Varlık addedilen bir gövde gösterisinden ziyade hiçlikle imtihan edildiğimiz.

Haznesinden taşan değil de dolmaya bile muktedir değilken...

Ve işte gelmiş bulduğuk yolun sonuna üstelik herkes birbirini zan altında bırakırken hele ki kaçak göçek yaşayan bir vicdandan arda kalan o tortuyu da dahil ettik mi...

Devingen bir mizaçtan arda kalan onca muğlâk öngörü ya da aidiyet duygusunu yitiren kim varsa ortak paydada bulduğum.

Sakıncalarını görmezden gelemediğimiz ne varsa ama bize dair olmayan sadece sayısız serzenişle paylarken içimizde ukde kalan ne ise ve çalamadığımız ömürden ama her nasılsa çalarken birbirimizden. Kovuşturduğumuz mahremiyetin yansıttığı insan izlekleri ve peşine düşmekle taşkınlığa muktedir o hezeyan yüklü insan suretleri.

Bir yakadan diğere seğırtmek asla kolay olmasa da bir laftan diğere çivileme atlayan söz malikleri ve her nasılsa erdem addedilen ama asılsız bir rota iken tayin edilen ve solungaçları kayıp bir canlıdan arda kalan o zerrelere...

Muktedir olunan ne ise hem de gücümüzün yettiğinden öte zorlarken açılmayan kapıları üstelik kilitli olmasına dahi aldırılmazken ihlal ettiğimiz gölgelerle olan münasebetimiz.

Sükûtun ikrardan gelmesi mi aslolan yoksa cevabımızı muhatap almayanlar mı?

Sessiz çığıllıkları bastırarak yine içimizdeki isyanın bastırılmadığı.

Gönülsüz bir sevda iken içine düştüğümüz ateş ve bizler gönüllü neferleri iken bilinmez ininde ve rahvan dokunuşu ile kaderin yoldan çıkmakla suçlandığımız.

Hangi menkıbede pür telaş imliyoruz ki söyleyemediklerimizi ya da hangi sayfayı muktedir kılıyoruz bize dair söylencelerle donatırken tüm pervasızlığımızla?

Hiçbir cevaba denk düşmeyen onca soru ya da cevabını tahmin edip sormaya cesaret edemediğimiz belki de gerek dahi görmezken ne de olsa muhatabımız kuru bir daldan fazla hiçbir şey değil.

Odaklandığımız bir dokunuş mademki muktedir insanlığın somut göstergesi iken birincil vazifemiz kimi hangi sıfatla zan altında bırakmakla ne gibi bir suça iştirak olduğumuzu biliyor muyuz?

Hiçliğin hiçkırığı mı gözyaşlarıma karışan varlığımın yersiz serzenişi mi aidiyet duygumun yıkıma uğradığı?

Gönülsüz hiçbir sorum yok, desem abartmış olurum hem de fazlasıyla zira son birkaç senedir cevabı olmayan sorularla kesişmekte yolum ve ne çok insan tanımadığım ama beni tanıdıklarına vakıf olduğum ve ne yazık ki hiçbir mantıklı açılımı yok bu soru öbeğinin. Yine de... Evet, yine de koyduğum küçük bir esle teğet geçmek durumundayım bu kamuflajı. Nereden nereye sanırım neyim demek değil önem arz eden bilakis ne olacağım mantığını güdüp hayatın gerçeklerine ve tüm çarpıklığına eşsiz bir derinlik taşımak.

Mutlandığım ya da umutlandığım...

Bilmediğim ve asla da öğrenmeye yeltenmediğim.

Sormadığım ama soruşturulduğum ve kucağımda kundakladığım anlamsızlık yüklü kocamam bir kütle. Sarkacın gösterdiğinden ziyade konuşduğum hangi siperse tüm anlamsızlığımı bertaraf ettiğim ve her halükarda bir anlama denk düşmediğim. Karışık olduğunun farkındayım lakin kafam inanılmaz dalgın ve neye muktedir olduğumdan ziyade neye yetemediğim aslında söz konusu olan. Gerçek manada yetemediğim çok şey var ve bakıp da göremediğim ya da görüldüğümünden ziyade ne görmek istedikleri ne de olsa her kafada farklı bir şablon ve elimde kocaman bir t-cetveli ve her nasılsa dengeyi koruyamadığım belki de dengeye oturtamadığım ve her nasılsa dengemi yitirip dengemi bulamazken... Zorlamaktan ziyade zorlanmak kısaca zora koşulmakla eş değer hayatın sarkıtlarında sahip olduğumuz bir o kadar eksilti yüklü bir çembere dâhil olup kendi etrafımızda çizdiğimiz o kocaman daire. Çatık kaşları yeryüzünün ve nasıl bir inme ise elden ayaktan düşen faninin savrulduğu yine de mimlenmiş bir tahakküme yükleyip de gerisin geri kaçarken ve çatlarken sabır taşı. Asılsız bir izleğe sığdırmaksa marifet tüm o duraksız kıtalarda göz süzen başıbozuk kafiyeler yine de ısrarla beklediğim gün dönümü.

Gecenin karasında kaybolurken hüznün ve sırlıklam bir ikrara yenik düşen insanoğlu. Nasıl bir külfetse

artık rahmeti öteleyen, hele ki dokunaklı bir gölge iken sükût belleyip de sığındığım çapakları gönlün ve her halükarda yollara düştüğüm üstelik girizgâhında korunaklı imgelerin salkım saçak benliğin gözden düşen sevgisi. Hanidir asılı, hanidir yoksun hanidir tüme varan bir kaygı kadar meylettığım bir huzur iken evrenin bellediği...

Telaşlı bir aşk, esrikli aklım ve gönülsüz bir hutbe iken sığırdıkları bela yüklü vazgeçişleri hanidir varlığım en şiddetli yankısı, geri dönümsüz bir çılgılık kadar minnacık bir tezahür iken ölgün ruhumun. Devriye gezen duygular belli belirsiz gecenin koynunda bazense saklı tuttuğum gözyaşımı savurgan bir imgeye sığdırıp medet umduğum nankör insanoğlu.

Dünü sıvıştırdım sıvıştıralı yine de aykırı bir rota iken çoktan kayıp bir tümleç kadar asılsız olsa da yine de yeniden, deme cesaretiyle, bilumum ötelendiğim rütbesi yırtık bir var oluş sancısı iken geride kalan o kekremsi tat... Tortusu yüreğin, hududu mahremiyetin, türevi verdiğim kayıpların ve belki de naif bir tecelli kadar sızan bir tesellide vuku bulan umut kırıntılarım.

Muaf tutuyorum yine de; öncelikle aşkı hatta o garip ve kırılğan reddedişlere yenik düşen farkındalığımda yolumun kesiştiği bir ihanete rast gelmenin de ötesinde, kıyama durduğum her satır başı.

Zamanın aykırılığında ve mekânın göreceliğinde, yitip gitmelere sığdıramazken duyduğum hasreti ve vazgeçmediğim umut telaşesi.

Gönlümden irak tüm varsayımlarda vücut bulmaksa en anlamsız mecburiyet, devrik yetilerime sığınıp, ses etmeden gölgeleri de arkama alıp gitmekteyim bir gece yarısı. Ruhum bir kıyımın gölgelediği münafık bir düş beğçisi çoğunun nazarında ve gaflete düşüp, yiten dünlere geçirdiğim kılıfla beklemedeyim. Düşerse yolun bil ki kapım ardına kadar açık ve hibeli bir yok oluşun nezaretinde sadece diliyorum varsın kaybolayım şu ömür güncesinde. Hani olur da rahmet yüklü bir menkıbeye rast gelir de teğet geçerim ölümü.

Sakıncalarını ihlal etsem de, asla bahsi geçmeyen kapalı bir imge olmayı ne çok isterdim ve nasıl da yürekten dilerdim, görünmezliğin hicvini yürekle eşleştirirken.

Halkası kayıp mademki dahi edildiğim şu döngü iken söz konusu olan, bu mudur suç teşkil eden hele ki sıra dışı bir varlıkmışçasına hibe edilen mahremiyetin gönülsüz bir mağlubiyetle ekseninden mütemadiyen kaydığı.

Sevi dilini en korunaklı hazine olarak yığdığım yüreğin, kim bilir hangi çeperine denk düşmekte kayıtsızlığım yine de revnak bir sancı şu var oluş sancım. Hükmeden Yaratıcının tecellisi iken her birimizin vakıf olduğu, neyin derdidir iştilal ettikleri de rütbelerini sökme gayreti içerisinde en yüksek makama yerleşme telaşı içerisinde hak görmekteler kibirli öngörülerine sığdıramadıkları nefret iken, kayboldukları isin yüzlerine gözlerine bulaşan karasında bir nebze de olsa alamazken paylarını insanca yaşamamanın hoş görüsü iken aslolan.

Devrik cümlelerde kaybolmuşluğumdan olsa gerek bunca sakıncayı bertaraf edip de şu sayfayı sığınak bellediğim ve akabinde gönül otağımda konuk ettiğim hakikatli dostlarım bir nebze de olsa acımın dalgasına yenik düşmeden ulu orta bağırırken aşkı belki de sefaleti hatta isimsiz bir şarkıya şerh düşüp işkillendiğim bir gölgede kaybolmuşluğuma rest çeken en asil imgem iken kullanmak adına haz ettiğim. Sancılı bir ikilem şu iklimsiz sırdaşım.

Sakıncalı bir hidayet belki de çektiğim acıların nezdinde yoldan çıkmışlığı insanoğlunun ve her nasılsa en asil öngörüye sığınıp, vazife belledikleri bir giybetin dokunaklı tınısında vücut bulan isyanları Hakkın haz etmediği...

Bir mağlubiyetin uzaktan kulağa çalınan yankısı mı yoksa rahmet bellediğimin bir hezimet olarak kabullenışı belki de addedilen nirengi noktası bir o kadar hicap edilesi ve gelip gelinecek son nokta hele ki en rahvan kısıtılmışlıkta makamsız bir öngöründe verilen kayıpları görmezden gelip hürmet bilinen bir acının en saf tınısı. Gönülden ettiğim bir dua iken dur durak bilmeden uymuşken evrenin ritmine, hâsıl olan ne gibi bir çekince olabilir ki göğüs germeyeceğim... Ne de olsa sanrıdan ibaretiz her birimiz gök kubbenin nezdinde ve istiflediğimiz ne varsa yine bir bir çıkacak karşımıza, vademizin bitiminde rast geleceğimiz kara melek iken gonka vuracak olan ve yitip gitmelerin tecellisinde son kez teselli olacak pişmanlıklarımız her ne kadar geç kalmışlığımızın cezası iken bir sonraki durakta vuku bulacak olan ve gölgeli bir aşkı niyaz eyleyip beşeri zafiyetlerimize gem vuramamanın sona gelmişliğimize faydası olmayacağını geç öğrenecek olsak da.

Kılı değil kırık elli yarsam da çıkamıyorum işin içinden. Alıp veremediğim yine de mükellef kılındığım bir öngöründe sabit bir katsayı ile yerden yere vururken nail olup da yetinmediklerini bir türlü dillendiremedikleri fakat her nasılsa efkârı bile yüz görümü şu hidayet yüklü gönlümün.